

Prva jugoslovanska tovarna za kavine surogate, figovo in sladno kavo v Ljubljani se je otvorila.

To važno narodno podjetje gospoda Ivana Jebačina, trgovca, tovarnarja in zalagatelja kavinih primesi v prid družbe sv. Cirila in Metoda je blagoslovil družbin prvomestnik, preč. gosp. mons. Tomo Zupan. Vsak Slovenec mora najiskrenejše pozdravljati to novo tovarno, ker je zadelala precejšno vrzel na polju narodne obrtnosti in bo dajala zaslužek le domačinom. Če pripomnimo, da se samo na Kranjskem vsako leto porabi 300 vagonov kavine primesi (cikorijske), ki dohaja večinoma iz drugih dežel, kjer ostaja dobiček in kamor se plačuje delo izdelovanja, bo vsakateremu jasno, da gre mnogo našega denarja v žep tujemu podjetniku mimo domačih, dela pogrešajočih rok. Z domačim podjetjem pa se koristi tudi družbi sv. Cirila in Metoda. Ta bi dobivala od zgoraj navedene letne množine po 30.000 gld. ali 60.000 kron letne podpore samo s Kranjskega; približne dohodke pa bi dajale ostale slovenske dežele. Tu in v drugih predmetih, ki se izdajajo v družbin prid, je skrit velik naroden zaklad. Slovensko rodoljubje! Sezaj po njem, polagaj ga na domovinski altar! In s takimi sredstvi razvilo bi se naše šolstvo ob jezikovnih mejah tako, kakor si je najrodoljubnejše slovensko srce le želeli more. Ko se omenjamo, da je g. Iv. Jebačin povodom blagoslovljenja svoje tovarne daroval družbi sv. Cirila in Metoda 400 kron, izrekamo ob enem domoljubno prošnjo: Slovenke in Slovenci! Rabite, zahtevajte, priporočajte vselej in povsod le te izborne izdelke domače industrije v čast in ponos slovenskemu imenu, v korist slovenskega dela in v prospeh vseslovenske šolske družbe.

Cerkvene zadeve.

Romarji v Mariboru. Zadnji četrtek je priromalo okoli 2500 romarjev iz velikonedeljske dekanije v frančiškansko cerkev v Mariboru. Pripeljali sta jih dva posebna vlaka.

V Laporju pri Slov. Bistrici so se obhajale od 8. do 12. avg. duhovne vaje na namen sv. leta pod vodstvom čč. gg. dr. Ant. Medved, Iv. Vreže in Ant. Korošec. Ljudstvo se jih je vdeleževalo z veliko vnamo ter pridno pristopalo k mizi Gospodovi.

Venite adoremus!

Družba vednega čiščenja presvetega Rešnjega Telesa in za podporo ubožnih cerkev Lavantinske škofije v svojem osemnajstletnem blagoslovnem delovanju. Od leta 1882 do 1900. Maribor, 1901. Založba lastna. Tisk tiskarne sv. Cirila. — Str. 242. Dobiva se v kn. škof. konz. pisarni v Mariboru, in velja trdo vezana 2 K, po pošti 20 v. več.

«Venec cerkvenih bratovščin», ki izhaja v Ljubljani, je v svojem 7. zvezku l. 1901 to knjigo takole ocenil in priporočil: — Knjiga «Venite adoremus» obsega pet delov. V prvem delu ja na kratko, pa dobro povedano: kaj je vedno čiščenje? Kje in kdaj se je začelo? Kako se je razvijalo? Potem govori knjiga o vednem čiščenju v lavantinski škofiji. In v drugem delu je natanko popisano, koliko je storila družba v čast božjo, kar obstoji. Med letna poročila so uvrščeni nagovori in pastirski listi sedanjega družbinnega zavetnika milostivega kneza in škofa Mihaela.

Tretji del knjige so molitve v počestvenju presv. Rešnjega Telesa; v četrtem in petem delu pa so zbrani zlati nauki o daritvi sv. maše in cerkveni obleki.

Razen lepe vsebine krasi knjigo devet prav dobro posnetih podob. Naslikani so trije škofje lavantinski: Anton Martin Slomšek, dr. Jakob Maks. Stepišnik in sedanji knez in škof dr. Mihael Napotnik. Druge podobe nam kažejo: sv. Paskala Bajlona, zavetnika družbe

vednega čiščenja, stolno cerkev sv. Janeza Krstnika v Mariboru, dispuo Mihel Angela, sveto poslednjo večerjo po Leonardo da Vinci, novi oltar presv. Srca Jezusovega v stolni cerkvi v Mariboru in novi oltar presvetega srca Marijinega v isti cerkvi.

Družba je poklonila knjigo svojemu preblagemu pokrovitelju, knezu in škofu dr. Mihaelu Napotnik, «v dolžno zahvalo in v pobožni spomin na petdesetletnico mašništva in desetletnico škofovanja».

Vsa knjiga se nam zdi kakor mejnik, ki kaže nam pot v novo stoletje, s pomenljivimi besedami, ki se bero na prvi strani: «Jezus Kristus, Bog in človek, živi, vlada in kraljuje v najsvetejšem zakramentu in varuje svoje ljudstvo vsega hudega».

Listek.

Spričevalo.

Poslovenil Ivan V—uk.

Moj deček, star 15 let, obiskoval je gimnazijo. Profesorji so bili z njim zadovoljni in le včasih se potoži ta ali oni radi njegove raztresenosti —

«Primate ga ostrejšje!» je moj odgovor.

«Seveda», opomni profesor, «to je lahko izrečeno. Lahkomiselnost se da kaznovati, raztresenost pa ni lahkomišelost. Raztresenost je slabost in lahkomišelost pa napaka. Vsak človek trpi na tej slabosti. Še celo resnemu možu ni lahko dve minuti nepretrgano jedno in isto reč misliti; kako še se potem naj kaj takega od učenca zahteva, kateri mora po cele ure presedeti, ter upirati oči na jeden in isti predmet. Okolica, naj še bo tako vsakdanja, deluje čudovito na mladino. Misel je prosta in vsakdo misli kar hoče, ne da bi to kedo opazil».

«Pomislite samo na raztresenost odraslega človeka, posebno pa na učenjaka», govori dalje profesor. «Kolikokrat se pripeti, da išče kako reč, n. pr. svinčnik ali pero, katero v svoji roki drži; potem taisti mož, kateremu je žena naročila, paziti na pečenko v peči, da je mačka ne sne; a radi raztresenosti mu mačka pečenko odnese, ne da bi vedel kedaj. Prešnji ravnatelj gimnazije je pri iztrkanju pepela iz pipe zaklical: «Prosto», ter hitro skril pipo, predno obiskovalec vs-topi».

Svojemu sinu sem obljubil, ako prinese dobro spričevalo, izlet s prijatelji.

To je bilo veselje in pripravlanja za izlet! — Pa naznanilo? — Brez dvojbe. Vse gre dobro, profesorji nas imajo radi in ostali nas cenijo z «odliko». Seveda računimo tudi mi na odliko ter se tako že lažje veselimo izleta. Vse je že v redu; torbice nabasane, čevlji počrtnjeni — in drugo jutro jo potegnemo.

Opoldan pride Ivan, tako se namreč moj sin kliče, s spričevalom domov. V veži postoji nekoliko, potem pa stopi v sobo.

«No Ivan, kako stoji?»

«Letos so profesorji strogi», odgovori, «tudi z drugimi. Simon je padel; Jože nima nič z odliko; Alež ima tri zadostno in komaj zadostno. Odličnjak je samo Tomaž».

«Kaj me drugi brigajo!» rečem jezno, «pokaži svoje spričevalo, da je vidim».

Ivan položi knjige na klop ter išče dolgo; nazadnje se najde. S tresočimi rokami mi je poda. Nekaj dobro, jedno izvrstno, par hvalevredno in jedno zadostno. Nравnost: mesto celoprimerne le primerno. Pridnost: mesto vstrajno, le dovoljno.

«Oče!» zakliče Ivan, «Kantarček se danes ni nič jesti dobil!»

«Ivan!» zakličem, «pojdi k meni! Glej, ako bi ti hotel, bilo bi tvoje spričevalo boljše. Upam, da napraviš, svojemu očetu drugo leto več veselja; za sedaj ni več pomagati. Da izlet izostane, si lahko misliš!»

Te besede ga zadenejo kakor pušica. Obrne se v kot ter začne britko jokati. Jaz ga pustim ter odidem iz sobe.

Stopil sem v svojo sobo in sedem za mizo. Samo jeden je odličnjak. Tomaž, ta ubogi kmetiški otrok, za katerega njegovi sorodniki skrbijo. Ako bi ne bil odličnjak, bi moral ostati doma. Za našega pač nesreča, ako ga doma obdržim, pa tako skrbno napravljeni načrti za izlet, katere sem tako neusmiljeno preprečil, to je nesreča. Sem v drugo sobo prodira ihtenje sinovo. Njegova volja je upogljiva, jaz pa nisem; njegova pridnost je dovoljna, jaz pa sem vstrajen; njegove misli raztresene, jaz pa sem resen.

To so bile moje misli.

Čez nekaj časa se odprejo duri. V mojo sobo stopijo 6-letna hčerka Ljudmila, štiri-letni sinček Jakob z dveletno Alojzijo. Molče ostanejo pri vratih, videč moj temni obraz. Jeden drugega sujejo s komolci, češ, naj prvi stopi pred očeta, pa mesto pred me, gre nazaj za drugega. Konečno se spusti najmanjša Alojzija na kolena ter se oklene okoli mojih nog in ostala dva jo posnemata.

«Kaj hočete», vprašam osorno. Namesto odgovora začno vsi trije jokati ter se me oklepajo, da niti prestopiti ne morem.

«Kaj hočete, kaj se je zgodilo», vprašam zopet, pa to pot ne več osorno ter jim gladim lase.

«Prosim, oče, odpusti Ivanu!» prosi Ljudmila.

«Prosim, oče, odpusti Ivanu!» ihti Jakob, «osim jubi ata, 'pusti 'vanu!» reče Alojzija ter me gleda s svojimi solznimi očesi, milo v obličje.

«Dragi otroci —»

«Pusti ga na izlet, prosim, prosim lepo!»

«Pusti ga iti oče!»

«'usti ga iti ata, posim 'epo! — — —»

Dragi bralec ti morebiti vprašaš, kaj sem storil? Kako zamoreš to vprašati? Ali si naj premislim? Vprašaj jednega na rokah in nogah zvezanega, ali hoče plezati na drevo? —

«Jakob», velim, «pokliči Ivana!»

Dečko gre v sobo ter pripelja Ivana z rudečimi objokanimi očmi, iz katerih se tečejo solze in močijo blede njegov obraz. S povzdignjenimi rokami in prosečim pogledom stopi k meni.

«Ivan, tukaj poglej, tvoji bratje in sestre prosijo za te. Hočeš, da ti odpustim, ali da te pustim na izlet?»

«Da — mi — odpustiš!» zaihti dečko.

Jeden trenutek ne morem od ganjenosti nič izpregovoriti, potem pa se premagam, rekoč:

«Za sedaj — pa zapomni si, to je prvo- in zadnjokrat, da ti spregledam, in ako kdo v prihodnosti za grešnika prosi, bo sam kaznovan. In za sedaj ti odpustim, Ivan, radi tvojih bratov in sestric ter ti dovolim izlet. — Sedaj pa idite in me pustite samega».

Iz hvaležnosti mi poljubi Ivan roko, zagotavlja, da se hoče poboljšati. Potem odbežijo vsi štirje iz sobe. In jaz? Zakaj hočem sam biti? — Tega vam ne povem, to si lahko vsakdo misli.

Od sedaj je moj Ivan ponos naše rodbine. Vse šole je dovršil z odliko, ter postal sodnik v nekem mestu na Slovenskem, kjer se bojuje za svojo domovino.

Loterijske številke.

Line	10. avg. 1901.	35, 27, 53, 54, 26
Trst	> > >	2, 10, 59, 69, 83

Thierry-jev balzam in centifolično mazilo se sme na podlagi ugodnega predloga École supérieure de Pharmacie v Parizu od 21. velikega travna 1897 na Francoskem upeljati in naravnost na privatne osebe pošiljati. Toda ne samo tja, ampak tudi v vse dežele se ti izdelki pošiljajo in ima podjetnik v Londonu samosvojo podružnico, koder se tudi mnogo njegovih pridelkov izvaja. Izdeluje se samo v Pregradi.